

Evangelí de la Llibertat

... molt aviat sereu alliberats... estigueu alerta (Lc 21...)

Febrer 2019

N. 15

L'ÚLTIMA PARAULA ÉS L'AMOR

Quan el Fill de l'home vindrà ple de glòria, acompanyat de tots els àngels, s'asseurà en el seu tron gloriós. Tots els pobles es reuniran davant seu, i ell destriarà la gent els uns dels altres, com un pastor separa les ovelles de les cabres, i posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a la seva esquerra. Aleshores el rei dirà als de la seva dreta: "Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm". Llavors els justos li respondran: "Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?" El rei els respondrà: "Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu". Després dirà als de la seva esquerra: "Aparteu-vos de mi, maleïts, aneu al foc etern, preparat per al diable i els seus àngels. Perquè tenia fam, i no em donàreu menjar; tenia set, i no em donàreu beure; era foraster, i no em vau acollir; anava despullat, i no em vau vestir; estava malalt o a la presó, i no em vau visitar". Llavors ells li respondran: "Senyor, ¿quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir?" Ell els contestarà: "Us ho asseguro: tot allò que deixàveu de fer a un d'aquests més petits, m'ho negàveu a mi". I aquests aniran al càstig etern, mentre que els justos aniran a la vida eterna (Mt 25, 31-36).

Aquest fulletó vol ser un recull de textos i reflexions per recordar la llibertat de les persones i les nacions; la llibertat no és una conquesta ja adquirida per sempre; cal defensar-la, preservar-la cada dia, cada època cal reivindicar-la!

COMPASSIÓ QUE ÉS UNA MICA D'HUMANITAT

Segons l'Evangelí, amb un llenguatge simbòlic i religiós, hi ha un criteri últim que tot ho condiciona, i del qual tot depèn, que val per a tots, siguin d'on siguin les persones i pensin el que pensin; un criteri d'ètica, de convivència, diàfan i nítid, que destria els comportaments, que és com un dret humà implícit i omnipresent: és l'atenció immediata a una necessitat bàsica i fonamental, concreta, de qualsevol ésser humà, de la qual depèn la seva vida. És un substrat d'humanitat que tot ho ha d'animar; és la compassió. I entre totes les mancances bàsiques (drets humans fonamentals) trobem també la privació de llibertat, que ha de ser atesa com una primera necessitat, vital també, per una vida digna i humana. No atendre-les és una omisió responsable. I crida l'atenció el compromís personal d'homes i dones que, en solitari, han pres la decisió d'assumir aquest dret i l'han portat fins a les últimes conseqüències; i la suma, finalment, de tantes sensibilitats pels drets humans que es converteixi en reivindicació, mobilització permanent i persistent de tot un poble que ja reclama estructures polítiques pròpies que assegurin el seu bé comú.

L'Església ha fet seva la Declaració Universal dels Drets Humans de les Nacions Unides; hi ha una sintonia entre els drets de Déu i els drets humans, continguts en la seva doctrina social i en el mateix Evangelí que posa la persona humana, com a fills i filles, l'acció creadora i salvadora de Déu.

J. Miquel Baylach G.

NATURA I OBJECTIU DE LA COMUNITAT POLÍTICA

Les persones, les famílies i els diversos grups que constitueixen la comunitat civil són conscients de la pròpia insuficiència a establir una vida plenament humana i perceben la necessitat d'una comunitat més àmplia... Per això, constitueixen una comunitat política... En conseqüència, la comunitat política existeix per a aquell bé comú, en el qual assoleix la seva plena justificació i sentit, i del qual rep el seu dret primordial i propi. I el bé comú comprèn el conjunt d'aquelles condicions de vida social, gràcies a les quals les persones, les famílies i les associacions puguin obtenir més plenament i fàcilment llur perfecció pròpia (Concili Vaticà II, GS 74).

La por és la més gran discapacitat... La nostra societat ens ha ensenyat a dissimular les nostres discapacitats i a enganyar per aparentar el que no som (Javier Fesser)

PARAULES DE PAU CASALS A L'ONU, 24 D'OCTUBRE DE 1971

Aquest és l'honor més gran de la meua vida. La pau ha estat sempre la meua més gran preocupació. Ja en la meua infantesa vaig aprendre a estimar-la. Quan jo era un noi, la meua mare —una dona excepcional, genial—, ja em parlava de la pau, perquè en aquells temps també hi havia moltes guerres. Però deixeu-me dir una cosa: jo sóc català. Catalunya avui és una província d'Espanya, però què ha estat Catalunya? Catalunya ha estat la nació més gran del món. Us explicaré per què. Catalunya va tenir el primer Parlament, molt abans que Anglaterra. Catalunya va tenir les primeres Nacions Unides. En el segle XI totes les autoritats de Catalunya es van reunir a Toluges, una ciutat de França —aleshores Catalunya— per parlar de la pau, en el segle XI. Pau en el món i contra, contra, contra la guerra, la inhumanitat de les guerres. Això és Catalunya. És per això que estic tan i tan feliç de ser aquí amb tots vostès. Perquè les Nacions Unides, que treballen únicament per l'ideal de la pau, estan en el meu cor, perquè tot allò referent a la pau m'hi va directament. Fa molts anys que no toco el violoncel en públic, però sento que ha arribat el moment de tornar a tocar. Tocaré una melodia del folklore català: El cant dels ocells. Els ocells, quan són al cel, van cantant: "pau, pau, pau" i és una melodia que Bach, Beethoven i tots els grans haurien admirat i estimat. I, a més, neix de l'ànima del meu poble, Catalunya.

Ntra. Sra. de la Llibertat, pregueu per nosaltres!

Llavors arriben la mare i els germans de Jesús i, de fora estant, envien a buscar-lo. Hi havia molta gent asseguda al voltant d'ell. Li diuen: La teua mare i els teus germans són aquí fora, que et busquen. Ell els respon: ¿Qui són la meua mare i els meus germans? Llavors, mirant els qui seien al seu voltant, diu: Aquests són la meua mare i els meus germans. El qui fa la voluntat de Déu, aquest és el meu germà, la meua germana, la meua mare (Mc 3,31-35).

Maria és mare perquè, abans que res, és la qui vol i fa la voluntat de Déu, de que vingui el seu Regne de Llibertat als pobres, als captius, als cecs, als oprimits... (veure Lc 4,16-21).

NOTÍCIES DE LLIBERTAT

2 de gener: al mes de desembre s'ha constituït la plataforma International Trial Watch-Catalan Referendum Case per assegurar la presència d'observadors al judici dels presos.

4 de gener: organismes internacionals demanen la llibertat dels presos polítics.

9 de gener: s'arxiva la querrela contra els Mossos d'Esquadra per un suposat espionatge.

11 de gener: Carles Mundó ha estat guardonat amb el premi Justícia 2018 pel tancament de la Model, per promoure la llaï de reparació de les víctimes del franquisme, la de les voluntats digitals i la de registre de parcel·les estables.

7 de gener: el bisbe Omella fa una crida al diàleg.

12 de gener: l'Orfeó Català canta a les portes de la presó del Catllar en honor de Carme Forcadell.

12 de gener: s'arxiva la causa del batlle de Sant Pere de Torelló pel seu suport al referèndum de l'1-O.

13 de gener: tres-cents cantants interpreten "Carmina Burana" a la presó de Mas d'Enric.

13 de gener: la Plataforma per la Llengua denuncia la catalanofòbia de la justícia.

13 de gener: alcaldes encapçalen l'oposició al primer ministre italià, a les seves lleis contra la immigració i en defensa dels drets humans.

15 de gener: l'ONU fa el 2019 Any Internacional en Defensa de les llengües indígenes.

16 de gener: estudiants de la Universitat de Girona fan una crida a blindar la universitat i evitar més detencions d'estudiants.

16 de gener: es suspelen les sessions del Parlament per les detencions a Girona.

16 de gener: col·lectius de la plataforma "Alcem-nos" fan una crida a la mobilització contra les accions policials a Girona.

16 de gener: l'Ajuntament de Barcelona retira les medalles franquistes condecorades.

17 de gener: els expressidents de la Generalitat demanen al Tribunal Suprem garanties pel judici i la llibertat dels presos.

17 de gener: Human Rights censura l'actuació de la policia l'1-O i a Espanya que no ha condemnat cap agent, i l'encausament de 25 líders polítics.

17 de gener: l'ANC porta Europa la campanya contra el judici; i ERC arreu de l'estat.

19 de gener: a Barcelona, la "Xarxa Feminista" s'organitza per aturar l'extrema dreta i en defensa dels drets de les dones.

19 de gener: milers de persones demanen deixar salpar el vaixell Open Arms del port de BCN.

20 de gener: es retiren les plaques franquistes a la ciutat de Tarragona.

20 de gener: Es recullen firmes per posar el nom de 1 d'octubre a la plaça del mercat del Guinardó.

20 de gener: Òmnium Cultural obre la campanya de mobilització contra el judici a l'1 d'octubre.

21 de gener: l'Ajuntament de Barcelona dona suport als familiars dels presos polítics.

21 de gener: el síndic Rafael Ribó impulsa un pla de drets humans que senyala els dèficits i els reptes per millorar-los.

21 de gener: Penn Club Internacional denuncia la repressió i la vulneració dels drets a Catalunya.

23 de gener: el govern de la Generalitat denuncia el Cuerpo Nacional per les detencions a Girona sense ordre judicial.

23 de gener: l'Audiència de Barcelona reobre el cas del setge policial a la CUP del 20 de setembre de 2017.

23 de gener: les famílies dels 8 nois d'Altsasu denuncien la injustícia del seu empresonament.

25 de gener: advocats de l'1-O envien una carta als ministres de la UE.

28 de gener: els presidents Torra i Torrent demanen estar atents a l'auge del feixisme.

29 de gener: la família de Puig Antich es personen en la querrela de l'Ajuntament de Barcelona contra el militar que va condemnar-lo a mort.

29 de gener: l'ONG Transparència Internacional considera Espanya entre els estats més corruptes de la UE.

**MISSATGE DE SA SANTEDAT PAU VI
EN EL XXV ANIVERSARI DE LA DECLARACIÓ
UNIVERSAL
DELS DRETS HUMANS**

*A l'Excm. Sr. Leopoldo Benites,
President de la XXVIII Assemblea general de les
Nacions Unides*

Impulsat per la consciència de la Nostra missió, que consisteix a fer present, viu i actual el missatge de salvació proclamat per Crist, Nos no hem deixat d'afirmar repetides vegades, al llarg del Nostre pontificat, la Nostra adhesió moral a les activitats de les Nacions Unides a favor de la justícia, la pau i el desenvolupament de tots els pobles.

En disposar-se aquesta il·lustre Assemblea internacional a celebrar el XXV aniversari de la Declaració universal dels Drets Humans, Nos volem aprofitar l'ocasió una vegada més per expressar la nostra gran confiança i, al mateix temps la Nostra ferma conformitat, per l'obstinació de l'Organització de les Nacions Unides a favor de la promoció cada vegada més concreta, més autoritzada i més eficaç, del respecte dels drets fonamentals de l'home.

Com Nos vam dir en una altra circumstància, la Declaració dels Drets Humans "segueix sent per a Nos un dels títols de glòria més bonics» de la vostra Organització (*Missatge en ocasió del XXV aniversari de l'Organització de les Nacions Unides*, AAS 62, 1970, pàg. 684), especialment si es té en compte la importància que li correspon com a camí segur per a la pau. En realitat, la pau i el dret són dos béns relacionats directament i recíprocament com a causa i efecte: no hi pot haver pau vertadera on no es respectin, es defensin i es promoguin els drets humans. Si aquesta promoció dels drets de la persona humana porta a la pau, la pau per la seva banda afavoreix la seva realització.

Nos no podem, per tant, romandre indiferents davant la urgència de construir una comunitat de vida humana que garanteixi a tot arreu a l'individu, als grups i, de manera particular, a les minories, el

dret a la vida, a la dignitat personal i social, al desenvolupament en un ambient protegit i millorat, així com a l'equitativa distribució de les riqueses de la natura i dels fruits de la civilització.

"L'Església, preocupada en primer lloc pels drets de Déu - Nos vam dir l'any passat al secretari general Kurt Waldheim -, no podrà desinteressar-se mai dels drets de l'home, fet a imatge i semblança del seu Creador. L'Església se sent ferida quan els drets humans, qualssevol i on sigui que sigui, s'ignoren i es violen "(AAS 64, 1972, pàg. 215). Per això la Santa Seu dóna el seu ple suport moral a l'ideal comú contingut en la Declaració universal, així com al finançament progressiu dels drets humans que s'hi formulen.

Els drets de l'home es fonamenten en la dignitat reconeguda de tots els éssers humans, en la seva igualtat i fraternitat. El deure de respectar aquests drets té caràcter universal. La promoció d'aquests drets és factor de pau; la seva violació és causa de tensions i trastorns fins i tot a nivell internacional.

Si els Estats tenen interès a cooperar en el camp de l'economia, de la ciència, de la tecnologia, de l'ecologia, el tenen encara més en col·laborar - i la Carta de l'Organització de les Nacions Unides els compromet expressament a això - per protegir i promoure els drets de l'home.

De vegades s'objecta que aquesta col·laboració de tots els Estats per promoure els drets humans constitueix una ingerència en els assumptes interns. Però, és que no és veritat que el mitjà més segur amb què compta l'Estat per evitar intromissions de l'exterior és precisament reconèixer i assegurar ell mateix en els territoris de la seva jurisdicció el respecte dels drets i llibertats fonamentals?

Sense voler entrar en els detalls de cadascuna de les fórmules de la famosa Declaració, però tenint en compte el to elevat de la seva inspiració i el text en el seu conjunt, Nos podem afirmar que segueix sent-li expressió d'una consciència més madura i més exacta dels drets de la persona humana. Continua representant la base ferma del reconeixement per a cada home d'un dret de ciutadania honorable en la comunitat dels pobles.

Seria veritablement lamentable per a la humanitat que una proclamació tan solemne es reduís a un va

reconeixement de valors o a un principi doctrinal abstracte, que quedés sense aplicació concreta i cada vegada més coherent en el món contemporani, com S.E. justament va assenyalar en fer-se càrrec de la presidència d'aquesta Assemblea.

Nos sabem perfectament que, pel que fa als poders públics, aquesta aplicació no s'aconsegueix sense dificultats; però cal emprar alhora tots els mitjans per assegurar el respecte i la promoció d'aquests drets, per part dels que tenen el poder i el, deure de fer-ho, i, alhora, per desenvolupar més cada vegada en les gents la consciència dels drets i de les llibertats fonamentals de l'home. Cal recórrer a la col·laboració de tots, per tal que aquests principis els respectin "tots a tot arreu, i en benefici de tots" (*Missatge a la Conferència de Teheran, en ocasió del XX aniversari de la Declaració dels Drets Humans, AAS 60, 1968, pàg. 285*). ¿És realment possible, sense greu perill per a la pau i l'harmonia dels pobles, romandre insensible davant de tantes violacions greus i sovint sistemàtiques dels drets humans, tan clarament proclamats en la Declaració, com universals, inviolables i inalienables?

Nos no podem amagar nostra forta preocupació en vista de la persistència o agreujament de situacions que Nos lamentem profundament, com ara la discriminació racial o ètnica, els obstacles per a l'autodeterminació dels pobles, les repetides violacions del sagrat dret a la llibertat religiosa en seus diferents aspectes i la falta d'un acord internacional que l'empari i determini les seves conseqüències, la repressió de la llibertat d'expressar les opinions sanes, el tracte inhumà als presoners, l'eliminació violenta i sistemàtica dels adversaris polítics, les restants formes de violència, i els atemptats contra la vida humana, particularment en el si matern. A totes les víctimes silencioses de la injustícia, Nos prestem la nostra veu per protestar i suplicar. Però no n'hi ha prou amb denunciar, d'altra banda sovint massa tard i de manera ineficaç: cal també analitzar les causes profundes d'aquestes situacions i comprometre decididament a afrontar-les i resoldre-les correctament.

Malgrat tot, és encoratjador comprovar la sensibilitat que els homes del nostre temps mostren amb relació als valors fonamentals continguts en la Declaració universal. En efecte, la

multiplicació de denúncies i reivindicacions, ¿no és potser signe simptomàtic d'aquesta creixent sensibilitat davant la multiplicació dels atemptats contra les llibertats inalienables de l'home i de les col·lectivitats?

Amb gran interès i viva satisfacció Nos hem sabut que l'Assemblea general, en ocasió del XXV aniversari de la Declaració universal, celebrarà una sessió especial, en el curs de la qual es proclamarà el decenni de lluita contra el racisme i la discriminació racial . Aquesta iniciativa, eminentment humana, trobarà unides, un cop més, a la Santa Seu i a les Nacions Unides, tot i que en plans diferents i amb diferents mitjans, en un esforç comú per defensar i protegir la llibertat i la dignitat de tots els homes, i en tots els grups, sense distinció cap de raça, color, llengua, religió o condició social.

Nos volem subratllar també en aquest Missatge el valor i la importància dels altres documents aprovats ja per les Nacions Unides i referents als drets humans. Inspirats en l'esperit i els principis de la Declaració universal dels Drets Humans, suposen un pas cap endavant en la promoció i en la protecció concreta de diversos d'aquests drets, l'aplicació escrupolosa i fidel volen garantir. La seva ratificació els assegurarà l'eficàcia en el pla nacional i internacional. La Santa Seu, per la seva banda, presta la seva adhesió moral i ofereix el seu suport als encomiables i legítims ideals que els inspiren.

Si els drets fonamentals de l'home constitueixen un bé comú de tota la humanitat en camí cap a la conquesta de la pau, cal que tots els homes, cobrant consciència cada vegada més clara d'aquesta realitat, tinguin ben present que, en aquest camp, parlar de drets és també enunciar deures.

Nos renovem els Nostres vots a la vostra noble i insigne Assemblea, amb, la confiança que continuarà promovent infatigablement entre les nacions el respecte i l'aplicació dels principis enunciats solemnement en la Declaració universal, esforçant sincerament per convertir la família humana en una comunitat mundial de germans, on tots els fills dels homes puguin portar una vida digna de fills de Déu.

Vaticà, 10 d desembre del 1973.